

[Bjørn Elmquist]

det bredere spørgsmål. Det er alt, hvad jeg har sagt.

Endvidere har jeg meget nøje studeret udtalelsen fra de tre dissenterende dommere: nu afdøde professor Max Sørensen, en dommer fra Island, der hedder Williamsson, og Lagergren fra Sverige, hvoraf ingen – det må jeg også sige til nogle af de andre ordførere – prætenderer at være eksperter inden for arbejdsmarkedsretlige spørgsmål. De henviser simpelt hen, som også justitsministeren var inde på for lidt siden, til en erklæring fra de, som det hedder, kontraherende parter i 1950, hvor de siger, at artikel 11 ikke omfatter disse spørgsmål.

Men i slutningen af deres dissens siger de tre herrer yderligere, at denne negative organisationsfrihed ikke er anerkendt af konventionen, som det står i præambelen, men kun er et første trin, et første skridt, i retning af en samlet anerkendelse af menneskerettigheder. For nærværende, skriver de videre, er det derfor et spørgsmål, der bør reguleres nationalt.

Heraf kan man mellem linjerne eller mellem ordene i hvert fald drage den konklusion, at det bedste råd, de kan give til de forskellige nationale parlamenter, bl. a. folketinget, er, at vi får klaret disse spørgsmål så hurtigt som muligt. At vi derudover internationalt ønsker at tage næste skridt i retning af at forbedre Menneskerettighedskonventionen, gøre den helt udtrykkelig, så alle kan forstå den, kan jeg kun se er en god idé.

Ole Henriksen (SF):

Der er blevet stillet et spørgsmål til SF her; man stiller sig noget uforstående over for de bemærkninger, jeg gjorde i mit første indlæg. Jeg kan kun sige, at det er min opfattelse, at man fra mange sider behandler dette spørgsmål, som om der var en utrolig masse sager her i Danmark, hvor man behandlede lønmodtagere på samme måde som i det konkrete eksempelovre i England, men det er jo ikke tilfældet. Det, der er tale om, som det også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er, at tre lønmodtagere har rejst en konkret sag over for den engelske stat, som har tabt denne sag. Derudover er der ikke sagt ret meget, og der er ikke blevet os pålagt at tage nogle skridt til at ændre vores praksis herhjemme med hensyn til eksklusivaftaler

eller vore traditioner på dette område. Jeg mener, at Domstolen selvfølgelig også har taget hensyn til engelske traditioner, engelske organisationsforhold og engelsk lovgivning, og det er det, man har taget stilling ud fra. Jeg synes også, at bemærkninger fra tidligere talere herfra tyder på, at man nu vil tage ned et eller andet sted i Europa og få strammet disse regler, altså konventionens artikel 11, så konventionen kommer til at indeholde disse eksklusivparagraffer helt klart. Noget tyder altså på, at vi ikke her er bundet af at skulle lave denne lov for at kunne handle videre uden at komme i strid med Menneskerettighedsdomstolen.

Må jeg så stille ministeren et spørgsmål, som jeg undlod at stille før. Jeg kunne godt lide at vide, hvor mange af de 21 lande, som har skrevet under på konventionen, som jeg går ud fra det er, der i øjeblikket er i færd med at ændre deres lovgivning for at komme i overensstemmelse med den dom, der er afsagt dernede, for det kan jo ikke bare være Danmark.

Nu tager jeg hul på de spørgsmål, jeg ville stille i udvalget, men hvis ministeren kan svare med det samme, var det måske udmærket.

Arne Melchior (CD):

Arbejdsministeren sagde, han havde haft svært ved at høre kristeligt folkepartis ordfører. Jeg vil gerne benytte lejligheden til – hvis formanden vil hjælpe mig med at lade det være uden for mine tre minutters taletid – at sige, at høreforholdene i denne sal er blevet meget ringere, siden vi har fået de nye mikrofonanlæg: mange medlemmer kan ikke høre uden at skulle sidde meget koncentreret foroverbøjet; jeg tror, det gælder selv dem, der er yngre end jeg.

Så vil jeg gerne gøre en bemærkning til hr. Hans Jørgen Jensen, som på ny bragte aftalefriheden ind i billedet. Det har jeg for mit eget og mit partis vedkommende taget stilling til ved tidligere debatter, når dette er blevet sagt: hurra for aftalefriheden! men det må da være helt klart, at man ikke kan indgå aftaler om at begå ulovligheder. Hvis loven bliver sådan – og det gør den en skønne dag – at der lukkes for eksklusivaftaler, så ligger der ikke heri nogen begrænsning i aftalefriheden,